

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ**

ΕΚΤΟ ΤΜΗΜΑ

Σε συμβούλιο (άρθρο 91 ν. 4700/2020)

Συγκροτούμενο από την Πρόεδρο του Τμήματος Μαρία Αθανασοπούλου, Αντιπρόεδρο, τον Σύμβουλο Δημήτριο Πέππα, και την Πάρεδρο Αγγελική Κέντρου, εισηγήτρια της κρινόμενης υπόθεσης, συνήλθε σε τηλεδιάσκεψη, στις [REDACTED], με τη συμμετοχή της Γραμματέως του Ελένης Ζερβουδάκη, για να αποφασίσει επί της με αριθμό βιβλίου δικογράφων [REDACTED] και ήδη [REDACTED] αγωγής του [REDACTED] του [REDACTED] κατοίκου [REDACTED] (οδός [REDACTED]).

Κατά α) του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και β) του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e- ΕΦΚΑ), που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή του.

**Αφού μελέτησε τα στοιχεία του φακέλου και
έλαβε υπόψη**

Τα Πρακτικά της 16ης Σεπτεμβρίου 2024 της Ολομέλειας της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο.

Σκέφθηκε σύμφωνα με τον νόμο

1. Η αγωγή, με την οποία τίθενται νομικά ζητήματα που έχουν επιλυθεί με αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου (βλ. Ελ.Συν. Ολ 1388/2018, 1389/2021, 1277/2018, 244/2017, 504, 1477, 1975/2021), παραδεκτώς εισήχθη στο συμβούλιο του άρθρου 91 του ν. 4700/2020 «Ενιαίο κείμενο Δικονομίας για το Ελεγκτικό Συνέδριο (...)» (Α' 127/29.6.2020).

2. Με την ένδικη αγωγή, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου της, ο ενάγων, στρατιωτικός συνταξιούχος, ζητεί να υποχρεωθούν τα εναγόμενα, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή, να του καταβάλουν ευθέως εκ του νόμου, άλλως ως αποζημίωση βάσει των άρθρων 105 και 106 του ΕισΝΑΚ και επικουρικά βάσει των διατάξεων περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας παρακράτησης κάθε ποσού, άλλως από την κατάθεση, άλλως από την επίδοση της αγωγής, το συνολικό ποσό των 105.293,21 ευρώ, το οποίο, κατά τους ισχυρισμούς του, αντιστοιχεί στις περικοπές που

διενεργήθηκαν στην κύρια σύνταξή του κατά παραβίαση συνταγματικών και άλλων διατάξεων υπερνομοθετικής ισχύος και αναλύεται ως εξής: (i) στο ποσό των 21.973,58 ευρώ, που παρακρατήθηκε από την κύρια σύνταξή του κατά το χρονικό διάστημα από 1.8.2012 έως 31.3.2019 κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 10 του ν. 4024/2011, (ii) στο ποσό των 8.442,75 ευρώ, που παρακρατήθηκε από την κύρια σύνταξή του κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 έως 31.3.2019 κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του ν. 4051/2012, (iii) στο ποσό των 23.911,50 ευρώ, που παρακρατήθηκε από την κύρια σύνταξή του κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 έως 31.3.2019 κατ' εφαρμογή της υποπαραγράφου Β.3 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, (iv) στο ποσό 28.269,53 ευρώ, που παρακρατήθηκε από την κύρια σύνταξή του κατά το χρονικό διάστημα από 1.8.2012 έως 31.3.2019 ως εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 38 του ν. 3863/2010, 11 του ν. 3865/2010, 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 και στο ποσό των 989,85 ευρώ, που παρακρατήθηκε από την κύρια σύνταξή του ως έκτακτη εισφορά κατ' εφαρμογή των διατάξεων του ν. 3986/2011, (v) στο ποσό των 16.306,00 ευρώ, που παρακρατήθηκε από την κύρια σύνταξή του κατά το χρονικό διάστημα από 1.8.2012 έως 31.3.2019 κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 44 παρ. 11 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 14 του ν. 4002/2011 και (vi) στο ποσό των 5.400,00 ευρώ από τη μη καταβολή κατά το χρονικό διάστημα από 1.8.2012 έως 31.3.2019 των επιδομάτων εορτών και αδειάς κατ' εφαρμογή της υποπαραγράφου Β.4 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012. Επιπλέον, ζητεί να υποχρεωθούν τα εναγόμενα να του καταβάλουν το ποσό των 5.000,00 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης, που ισχυρίζεται ότι υπέστη από την κατά τα ανωτέρω μείωση των συντάξιμων αποδοχών του.

3. Για την ένδικη αγωγή εκδόθηκε η [REDACTED] απόφαση του Δικαστηρίου (σε συμβούλιο), με την οποία ζητήθηκε η συμπλήρωση του φακέλου με τα αναφερόμενα σε αυτήν έγγραφα και στοιχεία.

4. Με την από [REDACTED] δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου το αίτημα της αγωγής μετατράπηκε από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό.

5. Η υπό κρίση αγωγή παραδεκτώς στρέφεται κατά του Ελληνικού Δημοσίου και κατά του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ), και ήδη, κατ' άρθρο 51Α του ν. 4387/2016 που προστέθηκε με το άρθρο 1 του ν. 4670/2020, Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e- Ε.Φ.Κ.Α.), ως εις ολόκληρον υπόχρεων για την ικανοποίηση των αξιώσεων του ενάγοντος κατ' αυτών (ΕλΣυν Ολ 1821, 1820, 1477, 504/2021, 2020/2020, ΙΙ Τμ. 1209, 930/2019, 2432/2020, 1689/2021, Τέταρτο Τμ. 957/2021, 2212/2022, Έκτο Τμ. 585/2023, 916/2024 κ.ά).

6. Η ένδικη αγωγή, για την οποία δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου (άρθρο 313 του ν. 4700/2020), έχει ασκηθεί παραδεκτώς.

7. Με την 1975/2021 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (σκέψεις 45– 48 αυτής) και με τα Πρακτικά της Ολομέλειας της 10^{ης} Γεν. Συν. της 3.6.2015 και της 5^{ης} Γεν. Συν. της 29.3.2017, έχει κριθεί ότι οι περικοπές των συντάξεων που επήλθαν με τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 10 του ν. 4024/2011 και 1 παρ. 1 περιπτ. α' του ν. 4051/2012 δεν παραβιάζουν το Σύνταγμα ή άλλες υπερνομοθετικής ισχύος ρυθμίσεις.

8. Με τις αποφάσεις 1388/2018 και 1389/2021 της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου κρίθηκε, για τους λόγους που εκτενώς αναφέρονται σε αυτές (βλ. σκέψεις 10.1. - 10.6. της 1388/2018 απόφασης και 26 - 29 της 1389/2021 απόφασης, όπου και μειοψηφία στη σκέψη 30 αυτής), ότι δεν αντίκεινται στο Σύνταγμα ή σε άλλες ρυθμίσεις υπερνομοθετικής ισχύος οι διατάξεις του άρθρου μόνου του ν. 3847/2010 και της υποπαρ. Β.4 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με τις οποίες αρχικώς μειώθηκαν και εν συνεχεία καταργήθηκαν τα επιδόματα εορτών και αδείας που, μέχρι τη θέση σε ισχύ των ως άνω διατάξεων, δικαιούνταν οι συνταξιούχοι του Δημοσίου.

9.1. Με την 1277/2018 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου κρίθηκε ότι δεν είναι σύμφωνες με το Σύνταγμα οι περικοπές που επήλθαν από 1ης Ιανουαρίου 2013 στις συντάξεις των συνταξιούχων του Δημοσίου με βάση τις διατάξεις της υποπαρ. Β3 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012. Όμως, όπως αναφέρεται στις σκέψεις 60 έως 65 της 1975/2021 απόφασης της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που εκδόθηκε με τη διαδικασία του άρθρου 162 του ν. 4700/2020 και αφορά το σύνολο των πολιτικών και στρατιωτικών συνταξιούχων του Δημοσίου (βλ. σκέψη 20 της 1975/2021 απόφασης), με τον ν. 4387/2016, που άρχισε να ισχύει από τη 12η Μαΐου του 2016, θεσπίστηκε ενιαίο σύστημα κοινωνικής ασφάλειας και ορίστηκε η αναπροσαρμογή, από της ισχύος του νόμου αυτού, των συντάξεων των ήδη συνταξιούχων, σύμφωνα με τις διατάξεις του εν λόγω νόμου. Όπως κρίθηκε δε με την ίδια απόφαση (σκέψη 68): «[Μ]ε τις ρυθμίσεις του άρθρου 14 παράγραφος 2 του ν. 4387/2016 δεν γίνεται γνήσια παραπομπή στις ισχύουσες κατά την 31.12.2014 διατάξεις που καθόριζαν το ύψος των συντάξεων του Δημοσίου, ανεξαρτήτως της συνταγματικότητάς τους ή μη, αλλά με αυτές συντελείται νέα εφεξής πρωτογενής ρύθμιση ως προς τον υπολογισμό των συντάξεων, χωρίς πάντως να θίγονται παρελθούσες απαιτήσεις των συνταξιούχων από τυχόν αντισυνταγματικές περικοπές (...). Με τη ρύθμιση δε αυτή ενσωματώνεται ως αριθμητικό μέγεθος το ύψος στο οποίο αυτές ανέρχονταν κατά την ως άνω ημερομηνία, μετά την εφαρμογή της γενικής συνταξιοδοτικής νομοθεσίας και των ποσοστιαίων μειώσεων που προβλέφθηκαν διαδοχικώς, μεταξύ άλλων, και με τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 10 του ν. 4024/2011, 1 παρ. 1 του ν. 4051/2012 και των υποπαραγράφων Β.3 και Β.4 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του νόμου 4093/2012». Κατόπιν τούτων, το Δικαστήριο στην ως άνω απόφασή του απεφάνθη (σκέψη 74) ότι, υπό την ισχύ του ν. 4387/2016, το ύψος των συντάξεων, με τον συνυπολογισμό των εν λόγω περικοπών, είναι

συμβατό με τους υπερνομοθετικής ισχύος κανόνες, ανταποκρινόμενο και στις κατά το Σύνταγμα απαιτήσεις της εύλογης αναλογίας μεταξύ αποδοχών ενεργείας και συντάξεως. Συνεπώς, από τις 12.5.2016 δεν υφίστανται αξιώσεις των συνταξιούχων από την, ως αντισυνταγματική κριθείσα, με την 1277/2018 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, περικοπή της υποπαρ. Β.3 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012.

9.2. Περαιτέρω, για τα ποσά που αντιστοιχούν στην ίδια περικοπή (υποπαρ. Β3 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012) και αφορούν το χρονικό διάστημα από τις 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 προβλέφθηκε, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 33 του ν. 4734/2020 (Α' 196/8.10.2020) και της κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθείσας Φ.11321/37311/1610/13.10.2020 κοινής υπουργικής απόφασης (Β' 4536), η άτοκη καταβολή τους στους δικαιούχους. Λόγω δε της θεραπευθείσας με τις ως άνω διατάξεις παραβίασης του δικαιώματος των συνταξιούχων, έγινε δεκτό με την 1975/2021 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (βλ. σκέψεις 110 - 111, 115 - 117) ότι οι εκκρεμείς κατά τη δημοσίευση του ν. 4734/2020 αγωγές, με αντικείμενο τις αναγόμενες στο χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016 αξιώσεις των συνταξιούχων από την περικοπή της υποπαρ. Β.3 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, αποβαίνουν απορριπτέες, τόσο κατά την κύρια, όσο και για την παρεπόμενη αξίωση για την καταβολή τόκων επιδικίας που συναποσβέννυται.

10. Με τις 244/2017 και 504/2021 αποφάσεις της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που εκδόθηκαν με τη διαδικασία του άρθρου 108Α του π.δ/τος 1225/1981, για την επίλυση του γενικότερου ενδιαφέροντος ζητήματος, που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων, κρίθηκε η συνταγματικότητα ή μη των διατάξεων του άρθρου 11 του ν. 3865/2010 και των όμοιων του άρθρου 38 του ν. 3863/2010, καθ' ο μέρος επιβάλλουν την παρακράτηση εισφοράς αλληλεγγύης στις συντάξεις του Δημοσίου. Με την πρώτη από τις αποφάσεις αυτές κρίθηκε ότι οι ανωτέρω διατάξεις, συνακόλουθα και οι ρυθμίσεις των άρθρων 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011, με τις οποίες αυξήθηκε το ύψος της επίμαχης εισφοράς για τους συνταξιούχους του Δημοσίου, η οποία είχε ως σκοπό, κατά το πρώτο στάδιο επιβολής της την κάλυψη ελλειμμάτων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης και κατά το δεύτερο στάδιο αυτής την κάλυψη και προνοιακών σκοπών, είναι αντίθετες προς τις ρυθμίσεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 5, 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 22 παρ. 5 και 25 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος και τις από αυτά απορρέουσες αρχές. Περαιτέρω, με την ίδια απόφαση, μετά από τη στάθμιση αφενός των διακυβευόμενων περιουσιακής φύσης ατομικών δικαιωμάτων [άρθρα 17 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ], αφετέρου της συνταγματικώς κατοχυρωμένης αρχής της δημοσιονομικής βιωσιμότητας, υπό το φως των άρθρων 100 παρ. 4 και 5 του Συντάγματος και 66 παρ. 8 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, τα αποτελέσματα της περι

αντισυνταγματικότητας κρίσης μετατέθηκαν από τη δημοσίευση της ως άνω απόφασης, δηλαδή από 8.2.2017 και εφεξής. Κατά συνέπεια, με την επιφύλαξη των ενδίκων βοηθημάτων που είχαν ήδη ασκηθεί και εκκρεμούσαν ενώπιον του Δικαστηρίου μέχρι την ως άνω ημερομηνία, δεν υφίσταται βάση για την άσκηση νέων αγωγών προς ικανοποίηση των αξιώσεων που έχουν γεννηθεί από την ίδια αιτία μέχρι του χρόνου αυτού. Επί του σκέλους δε αυτού της απόφασης, με την από 12.2.2019 απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στην υπόθεση Κ. Φραντζεσκάκη και λοιποί κατά Ελληνικού Δημοσίου (αρ. προσφ. 57275/17) κρίθηκε ότι δεν παραβιάστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 και 14 της ΕΣΔΑ. Με τη δεύτερη απόφαση κρίθηκε ότι οι ίδιες διατάξεις αντίκεινται στις παραπάνω ρυθμίσεις του Συντάγματος και για το χρονικό διάστημα από τη θέση σε ισχύ του ν. 4387/2016 έως και τις 31.12.2018. Εξάλλου, με την 1477/2021 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου κρίθηκε, για τους λόγους που εκτίθενται σε αυτήν (σκέψεις 70 έως 76 όπου και μειοψηφία σκέψεις 77 και 78) ότι, από 1ης Ιανουαρίου του 2019, η επιβολή της εισφοράς αυτής δεν θέτει ζήτημα παραβίασης του Συντάγματος ή υπερνομοθετικής ισχύος κανόνων.

11. Όπως έγινε δεκτό με τις 668/2022 και 1077/2022 αποφάσεις της επταμελούς σύνθεσης του Έκτου Τμήματος (βλ. και αποφ. II Τμήματος 949, 1234/2021, Τέταρτου Τμήματος 692, 1324/2022), τα κριθέντα με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου που αναφέρονται στην προηγούμενη σκέψη ισχύουν και για την «πρόσθετη» εισφορά που επιβλήθηκε με την παρ. 11 του άρθρου 44 του ν. 3986/2011 και την παρ. 14 του άρθρου 2 του ν. 4002/2011, από 1.8.2011, στους συνταξιούχους του Δημοσίου που δεν έχουν συμπληρώσει το εξηκοστό έτος της ηλικίας τους και αφυπηρέτησαν κατόπιν αιτήσεώς τους. Τούτο, διότι με την ως άνω ρύθμιση επιβάλλεται μία πρόσθετη παρακράτηση για τους ως άνω συνταξιούχους, η οποία εφαρμόζεται συμπληρωματικά στην εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων, στηρίζεται στην αυτή αιτιολογική βάση και έχει θεσπιστεί για τον ίδιο σκοπό, ήτοι για την ενίσχυση της δημιουργίας ενός πάγιου μηχανισμού χρηματοδότησης της κοινωνικής ασφάλισης.

12. Οι αγωγικές αξιώσεις από την εφαρμογή των διατάξεων της υποπαραγράφου Β3 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 και των άρθρων 38 του ν. 3863/2010, 11 του ν. 3865/2010, 44 παρ. 11 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 14 του ν. 4002/2011 δεν συνάπτονται με το παράνομο του κανονισμού της σύνταξης, αλλά με τη μη καταβολή στο ακέραιο της νομίμως κανονισθείσας σύνταξης και υπόκεινται, ως εκ τούτου, στη διετή παραγραφή αρχικά του άρθρου 90 παρ. 5 του ν. 2362/1995 (Α' 247) και, ακολούθως, του άρθρου 140 παρ. 5 του ν. 4270/2014 (Α' 143) (πρβλ Ελ Συν Ολ. 1975/2021, σκέψεις 99, 100, 101, 104). Η διετής παραγραφή συμπληρώνεται, αν δεν μεσολαβήσει διακοπτικό γεγονός, με την παρέλευση δύο ετών από τη λήξη (την 31η Δεκεμβρίου) του έτους εντός του

οποίου γεννήθηκε η αξίωση και ήταν δυνατή η δικαστική της επιδίωξη (άρθρα 91 του ν. 2362/1995 και 141 του ν. 4270/2014).

13. Σύμφωνα επομένως με όσα έγιναν δεκτά με τις προαναφερόμενες αποφάσεις της Ολομέλειας: (i) οι αξιώσεις του ενάγοντος που απορρέουν από τις περικοπές που επιβλήθηκαν στη σύνταξή του από την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 10 του ν. 4024/2011 και 1 παρ. 1 περιπτ. α' του ν. 4051/2012 είναι απορριπτές ως νόμω αβάσιμες (βλ. σκ. 7, 9.1.), (ii) δεν γεννάται αξίωση αποζημίωσης του ενάγοντος ερειδόμενη στην κατάργηση των επιδομάτων εορτών και αδειάς και στην απώλεια αυτών, κατά το αιτούμενο χρονικό διάστημα (βλ. σκ. 8, 9.1).

14. Περαιτέρω, οι αγωγικές αξιώσεις του ενάγοντος, που απορρέουν από την περικοπή που επιβλήθηκε στην κύρια σύνταξή του, δυνάμει των διατάξεων της υποπαραγράφου Β3 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, για το προ της 11^{ης}.6.2015 χρονικό διάστημα, για το οποίο η εν λόγω περικοπή έχει κριθεί αντισυνταγματική με τη 1277/2018 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου και, συγκεκριμένα, για το διάστημα από 1.1.2013 έως και 10.6.2015, ως αναγόμενες σε χρόνο πέραν της διετίας από την επίδοση της αγωγής στα εναγόμενα το έτος 2019 και με μόνη επίκληση, ως διακοπτικού της παραγραφής γεγονότος, αιτήσεως προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, κατά το έτος 2018, έχουν υποπέσει στη διετή παραγραφή των άρθρων 90 παρ. 5 του ν. 2362/1995 και 140 παρ. 5 του ν. 4270/2014 και είναι, για τον λόγο αυτό, απορριπτές (βλ. σκ. 9.1., 12). Κατά το μέρος δε που ανάγονται στο χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 12.5.2016, οι αγωγικές αξιώσεις από την εφαρμογή της ίδιας περικοπής έχουν αποσβεσθεί, δυνάμει του άρθρου 33 του ν. 4734/2020, τόσο ως προς το κεφάλαιο, όσο και ως προς τους τόκους (βλ. σκέψη 9.2 της παρούσας). Τέλος, απορριπτές είναι και οι εγειρόμενες για την ίδια αιτία αξιώσεις, που αφορούν στο χρονικό διάστημα από την ισχύ του ν. 4387/2016 (δηλαδή από 12.5.2016) και εφεξής, καθόσον, από τον χρόνο αυτό, ο συνυπολογισμός των εν λόγω περικοπών στο ύψος των συντάξεων δεν αντίκειται σε διατάξεις υπερνομοθετικής ισχύος (βλ. σκέψη 9.1. της παρούσας).

15.1. Εξάλλου, αναφορικά με τις αξιώσεις του ενάγοντος που στηρίζονται στην αντισυνταγματικότητα της θέσπισης εισφοράς αλληλεγγύης συνταξιούχων και της «πρόσθετης» εισφοράς που επιβλήθηκε με την παρ. 11 του άρθρου 44 του ν. 3986/2011 και την παρ. 14 του άρθρου 2 του ν. 4002/2011, αυτές ασκούνται νομίμως μόνο κατά το μέρος που ανάγονται στο χρονικό διάστημα από τη δημοσίευση της προμνησθείσας 244/2017 απόφασης της Ολομέλειας του Δικαστηρίου (8.2.2017) έως και 31.12.2018. Αντιθέτως, κατά το μέρος που αφορούν σε χρόνο προ της δημοσίευσης της ως άνω απόφασης, οι οικείες αξιώσεις δεν ασκούνται νομίμως, εν όψει του τεθέντος με την απόφαση αυτή περιορισμού της ισχύος των αποτελεσμάτων της και δοθέντος ότι ο ενάγων δεν επικαλείται την προηγούμενη υποβολή των εν λόγω αξιώσεών του στο Δικαστήριο, ούτε τέτοιο

γεγονός προκύπτει από τον φάκελο της υπόθεσης. Επίσης, κατά το μέρος που ανάγονται στο χρονικό διάστημα από 1.1.2019 έως 31.3.2019, οι σχετικές αξιώσεις του ενάγοντος είναι νόμω αβάσιμες, δοθέντος ότι, όπως έχει κριθεί με την 1477/2021 απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, από 1.1.2019, η παρακράτηση της οικείας εισφοράς δεν αντίκειται στο Σύνταγμα και σε άλλες διατάξεις υπερνομοθετικής ισχύος (βλ. σκ. 10 της παρούσας).

15.2. Ως εκ του χρόνου άσκησης και επίδοσης της αγωγής στα εναγόμενα (30.12.2019), οι ως άνω αξιώσεις του ενάγοντος που ανάγονται στο χρονικό διάστημα από 8.2.2017 έως 31.12.2018, δεν έχουν υποπέσει στη διετή παραγραφή της παρ. 5 του άρθρου 140 του ν. 4270/2014 (πρβλ ΕλΣυν Ολ. 1975/2021).

15.3 Από τα μηνιαία εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεων που προσκομίστηκαν από τον ενάγοντα αποδεικνύεται ότι από τις μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές του παρακρατήθηκε, ως εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 38 του ν. 3863/2010 και 11 του ν. 3865/2010, όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις των άρθρων 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 και ως «πρόσθετη» εισφορά, σύμφωνα με την παρ. 11 του άρθρου 44 του ν. 3986/2011 και την παρ. 14 του άρθρου 2 του ν. 4002/2011, κατά το χρονικό διάστημα από 8.2.2017 έως 31.12.2018, το συνολικό ποσό των 8.129,91 ευρώ (4.730,02+3.399,89).

16. Το αίτημα του ενάγοντος να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων για επιστροφή της παρακρατηθείσας εισφοράς του ν. 3986/2011, το οποίο, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου, αφορά στις παρακρατήσεις που διενεργήθηκαν κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 29 του νόμου αυτού, είναι απορριπτέο, δοθέντος ότι, αφενός, η ειδική εισφορά αλληλεγγύης του άρθρου 29 του ν. 3986/2011, που επιβάλλεται στα φυσικά πρόσωπα, δεν αποτελεί συνταξιοδοτικής αλλά φορολογικής φύσης παρακράτηση (βλ. Έκτο Τμ. 357/2023, σκέψη 9), που απαραδέκτως σωρεύεται στην ένδικη αγωγή, και, αφετέρου, η επιβολή της δεν πλήττεται ειδικώς με αυτήν (βλ. Έκτο Τμ. σε συμβ. 602/2022, σκέψη 10).

17. Εξάλλου, η εγειρόμενη με την υπό κρίση αγωγή αξίωση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης (άρθρο 932 ΑΚ), παρίσταται απορριπτέα στο σύνολό της. Ειδικότερα, πέραν του ότι, ως προς τις περικοπές για τις οποίες δεν στοιχειοθετείται, κατά τα γενόμενα δεκτά ανωτέρω, παράνομη ενέργεια των εναγομένων από τη θέσπιση και εφαρμογή ανίσχυρων διατάξεων, δεν θεμελιώνεται αξίωση ηθικής βλάβης, αφού η τελευταία προϋποθέτει -πλην άλλων- παράνομη παράλειψη ή αδικοπραξία εκ μέρους των οργάνων της συνταξιοδοτικής Διοίκησης (ΕλΣυν Έκτο Τμ. επταμ. 849/2023), σε κάθε περίπτωση, δεν προκύπτει ότι, συνεπεία οποιασδήποτε εκ των επίδικων παρακρατήσεων, ο ενάγων υπέστη προσβολή της προσωπικότητάς του (ΕλΣυν Έκτο Τμ. 1278/2022, 1492/2021, Έκτο Τμ. σε συμβ. 923, 921, 231/2023).

18. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η ένδικη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν εις ολόκληρον στον ενάγοντα το ποσό των 8.129,91 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής (στις 30.12.2019, βλ. τις 8236/30.12.2019 και 8276/30.12.2019 εκθέσεις επίδοσης) στα εναγόμενα. Κατ' εκτίμηση δε των περιστάσεων, τα εναγόμενα πρέπει να απαλλαγούν από τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος (άρθρο 314 παρ. 3 εδ. β του ν. 4700/2020).

19. Τέλος, το αίτημα της αγωγής να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή πρέπει να απορριφθεί (άρθρα 91 παρ. 4, 302 παρ. 1 και 305 παρ. 1 και 4 του ν.4700/2020).

20. Το Δικαστήριο, έχοντας υπόψη ότι το ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών εντάσσεται πλέον στον Ηλεκτρονικό Εθνικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-Ε.Φ.Κ.Α.), σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 4387/2016, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με τις διατάξεις του ν. 4670/2020 (Ελ.Συν Ολ. 2020/2020), επισημαίνει ότι το Ελληνικό Δημόσιο και ο e-Ε.Φ.Κ.Α. δεν κωλύονται, στο πλαίσιο της συμμόρφωσης προς το περιεχόμενο της παρούσας απόφασης να προβούν σε εκκαθάριση του οφειλόμενου ποσού, αφαιρώντας όσα ποσά θα έχουν ήδη τυχόν καταβάλει στον ενάγοντα για την ίδια ιστορική και νομική αιτία.

21. Σύμφωνα με το άρθρο 91 παρ. 3 του ν. 4700/2020 οι διάδικοι έχουν δικαίωμα, εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας, να ζητήσουν τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, με την κατάθεση σχετικής αίτησης στη Γραμματεία του.

Για τους λόγους αυτούς ομοφώνως

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν εις ολόκληρον στον ενάγοντα το ποσό των 8.129,91 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Απαλλάσσει τα εναγόμενα από τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε, στις [REDACTED] και εκδόθηκε στην Αθήνα στις [REDACTED]

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΠΑΡΕΔΡΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΕΝΤΡΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗ